

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 10 października 2002 r.

PR II 490/60/2002
(K 24/02)

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z pismami Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 i 13 września br. o zajęcie łącznego stanowiska w przedmiocie pism procesowych pełnomocnika Wnioskodawczyń z dn. 6 i 10 września br. oświadczam, że podtrzymuję w całości stanowisko przedstawione w piśmie z dnia 26 lipca 2002 r. (PR II 490/60/2002).

Pisma procesowe Wnioskodawczyń nie zawierają nowych zarzutów, a jedynie polemikę ze stanowiskiem Prokuratora Generalnego, w ramach której Wnioskodawczynie posługują się argumentacją nie wykraczającą, co do istoty, poza tę do której Prokurator Generalny odniósł się w swoim pisemnym stanowisku z dn. 26 lipca br. Wobec tego, że treść tych pism procesowych nie wpłynęła na zmianę stanowiska Prokuratora Generalnego, ustosunkowanie się do nich sprowadzałoby się do ponownej oceny tych samych zarzutów, przy użyciu takich samych lub zbliżonych argumentów, co byłoby jedynie kontynuowaniem tej polemiki.

Wyjaśnienia wymagają jednak wątpliwości wyrażone w załączniku do pisma procesowego z dnia 10 września (str. 18-19), dotyczące rozumienia stanowiska Prokuratora Generalnego zawartego w punktach 10 i 11 uzasadnienia (str. 47).

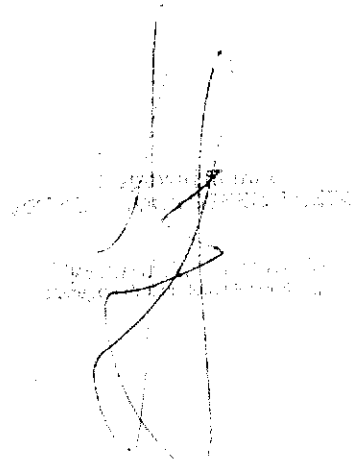
Przedmiotem zarzutów Wnioskodawczyń, których dotyczy ta część uzasadnienia, jest niekonstytucyjność i niezgodność z normami prawa międzynarodowego przepisów art. 4, art. 4a i art. 4 b ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Przepisy te zostały zakwestionowane przez kilka Wnioskodawczyń w płaszczyźnie wielu wzorców kontroli, przy czym tylko Rada Gminy Warszawa-Włochy na tyle skonkretyzowała podniesiony zarzut, że możliwe było ustosunkowanie się co do jego zasadności. Treścią tego zarzutu jest przekazanie materii ustawowej do regulacji w akcie wykonawczym co, zdaniem tej Wnioskodawczynie, stanowi o naruszeniu postanowień Konstytucji zawartych w art. 2, art. 7, art. 15 ust. 2 i art. 164 ust. 1 i 2. W związku z powyższym, Prokurator Generalny dokonał oceny merytorycznej tylko tego zarzutu i ostateczny wniosek zawarł w p-kcie 10. petitum stanowiska.

Natomiast nie było możliwe dokonanie takiej oceny zakwestionowanych przepisów w płaszczyźnie innych wskazanych przez Wnioskodawczynie wzorców kontroli, a mianowicie zgodności : z art. 16 Konstytucji w zw. z zasadą pomocniczości oraz z art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 3 i 4 EKST, a także z art. 9 i art. 91 ust. 2 w zw. z art. 241 Konstytucji bowiem zarzuty te nie zostały sprecyzowane i uzasadnione (o czym jest mowa na str. 48 uzasadnienia). Z tego też powodu, w p-kcie 11. petitum stanowiska, zawarty jest wniosek o umorzenie postępowania w tym zakresie na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym. Na poparcie zasadności tego stanowiska odwołuję się do postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 czerwca 2001 r., sygn. K 35/00 (OTK ZU Nr 6 z 2001 r. poz. 167), w którym Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że ustawodawca w art. 32 ust. 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym wyraźnie określił wymagania jakim powinien odpowiadać wniosek, do których m. in. należy sformułowanie zarzutu niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą kwestionowanego aktu normatywnego oraz uzasadnienie postawionego zarzutu, z powołaniem dowodów na jego poparcie (art. 32 ust. 1 pkt 3 i 4). Trybunał

Konstytucyjny przytacza pogląd wyrażony w doktrynie prawa konstytucyjnego, że „sformułowanie zarzutu w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym oznacza sprecyzowanie przez skarżącego krytyki (ujemnej oceny, zastrzeżenia), nadanie ściśle określonej formy słownej jego twierdzeniu, że norma niższego rzędu jest niezgodna z normą wyższego rzędu (ma charakter hierarchicznej niezgodności). Istotę zarzutu stanowi zindywidualizowanie relacji pomiędzy poddanym kontroli (zakwestionowanym) aktem normatywnym (lub jego częścią) a podstawą kontroli - wzorcem wskazanym przez skarżącego. Owa indywidualizacja, u której podstaw - w myśl reguły *clara non sunt interpretanda* - leży subiektywna wątpliwość konstytucyjna, polega na uzasadnieniu twierdzenia, że konkretny akt normatywny (jego część) pozostaje w konkretnej relacji do wzorca - jest niezgodny (sprzeczny) z tym wzorcem” (Z. Czeszejko-Sochacki, L. Garlicki, J. Trzciniński, Komentarz do ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, Warszawa 1999, s. 113-114). Trybunał Konstytucyjny podzielając ten pogląd stwierdza, że „w każdym stadium postępowania dokonuje wnikliwej analizy wniosku pod kątem spełnienia koniecznych wymagań formalnych, do których należy sformułowanie odpowiednich zarzutów odnoszących się do danego przepisu oraz ich jasne - i nie budzące wątpliwości co do intencji wnioskodawcy - uzasadnienie. W innym przypadku istniałoby niebezpieczeństwo przekształcenia się Trybunału w organ orzekający z inicjatywy własnej”. (str. 902). W sytuacji zaistnienia takich braków formalnych Trybunał Konstytucyjny jest zobligowany do umorzenia postępowania. Ponieważ, w ocenie Prokuratora Generalnego, wniosek w omawianym zakresie nie spełnia ustawowych wymogów formalnych, stąd też uzasadnione jest umorzenie postępowania w tym zakresie.

Dodać należy, że wyrażenie stanowiska w *petitum* wniosku, w dwóch odrębnych punktach (10 i 11) mimo, że dotyczą one tych samych przepisów, służyć ma jedynie jego większej przejrzystości.

Jednocześnie prostuję oczywisty błąd w treści uzasadnienia na str. 47 (akapit 4.), a mianowicie : treścią art. 4 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym jest upoważnienie dla Rady Ministrów, a nie dla Prezesa Rady Ministrów, jak to wynika z uzasadnienia.

A faint, illegible stamp or signature is visible in the center-right of the page. It appears to be a handwritten signature over a printed name, but the text is too light to read accurately.